

“L’elecció de Catherine Ashton és una derrota socialista”

Monica Frassoni és la copresidenta del Partit Verd Europeu. Durant deu anys ha estat diputada al Parlament Europeu, on va presidir, conjuntament amb Daniel Cohn-Bendit, el grup dels Verds - Aliança Lliure Europea.

Ser polític i ecologista a Itàlia és com nedar contra corrent. Monica Frassoni (Veracruz, Mèxic, 1963) ho veia molt clar i, per això, ja l’any 1983 va fer el salt al continent i es va fer militant del Moviment Federalista Europeu. El 1999 fou la primera italiana a ser escollida diputada al Parlament d’Estrasburg en una llista estrangera, la de l’Ecolo, el partit dels ecologistes belgues francòfons. Després de copresidir l’Aliança Lliure Europea des del 2001 fins al 2009, el mes d’octubre passat fou nomenada presidenta del Partit Verd Europeu, conjuntament amb Philippe Lamberts, de l’Ecolo. Fa poc que va participar en un esmorzar de feina amb periodistes, organitzat a Barcelona per l’Associació de Periodistes Europeus de Catalunya i la secretaria per a la Unió Europea de la Generalitat de Catalunya.

—**Senyora Frassoni, el mes d’octubre va ser elegida copresidenta del Partit Verd Europeu, una entitat formada per 32 partits ecologistes europeus. Ja teniu decidits quins en seran els principals objectius?**

—La meua idea de la copresidència és doble. D’una banda és absolutament imprescindible de reforçar la dimensió política dels partits verds a Europa, fent que no sigui una simple federació de partits nacionals, sinó que siguem uns actors de la vida política i democràtica. Aquest desafiament ja el vam llançar el 2004, quan vam crear el Partit Verd Europeu. El segon dels objec-

tius, tenint en compte que sóc italiana, és el reforç general dels partits verds i ecologistes en l’àmbit mediterrani; en països com Itàlia, Espanya, Portugal o Grècia. El nostre objectiu ha de ser augmentar el nombre de diputats el 2014 i reforçar la presència ecologista a tot arreu.

—**Un dels primers afers importants que us heu trobat després de ser elegida ha estat el nomenament de Herman Van Rompuy com a president del Consell Europeu, del qual heu fet una valoració “relativament positiva”. Per què?**

—Perquè tot depèn de la funció que el president haurà de tenir. Els Verds hem estat molt crítics amb el procés per a reformar el tractat de Niça i, sobretot, amb la creació de la figura del president del Consell, perquè això pot crear confusió. Ja hi ha un president de la Comissió, que, encara que no ens agradi, és [José Manuel Durão] Barroso. La cosa més important de nomenar un nou president és veure què se li demana. Si es tracta d’una persona de consens, d’un portaveu, aleshores Van Rompuy és perfecte. És una persona molt europeista, que no té posicions ròpies. Si aquest senyor ha de ser el president d’una reunió de caps d’estat i ha d’aconseguir consensos allà on no n’hi ha, aleshores em sembla perfecte.

—**Però vós mateixa va dir que no vèieu Van Rompuy a l’alçada de líders mundials com Barack Obama o el president xinès Hu Jintao. Aleshores, per què ha estat triat?**

—Jo vaig dir que no podem esperar que Van Rompuy sigui un Obama o un Hu Jintao, tot i que —deixeu-m’ho aclarir també— aquest darrer és un dictador a qui no tinc pas simpatia. Però la funció del president del Consell no és ser cap d’aquests dos: això correspon al president de la Comissió. No podíem pas posar a la presidència del Consell algú que no fos pro-europeu.

—**En canvi, s’ha escollit una representant d’un país poc europeista, la britànica Catherine Ashton, com a alta representant d’Afers Estrangers. Què en penseu?**

—L’elecció d’Ashton és una derrota del Partit Socialista i del Grup Socialista al Parlament Europeu. Això ha sortit d’una situació molt particular. Les dues famílies polítiques més importants, conservadors i socialistes, han decidit qui havia d’ocupar el càrrec d’alt representant. Els socialistes s’han hagut de posar d’acord entre ells a l’àmbit europeu, però també amb els presidents o caps de govern socialistes dels diversos estats. Ells, de fet, havien escollit una altra persona, Massimo d’Alema. Això estava molt bé, perquè es tractava d’una persona que no representava el govern del seu país, el de Berlusconi. Però tres dies després d’aquesta elecció va passar alguna cosa amb Gordon Brown i Rodríguez Zapatero i es va apostar per Ashton. Això vol dir que la intenció dels socialistes, que era nomenar una persona autònoma del seu govern i amb experiència, va ser derrotada per la idea, també socialista, dels governs, d’anar més enllà de la decisió col·lectiva. Per interessos a curt termini i nacionals, van decidir de premiar una persona que no té cap experiència en política estrangera.

—**També teniu la percepció que Ashton ha estat escollida per satisfer la quota femenina?**

—El fet més important és que han premiat la representant d’un govern

que no vol que hi hagi una política estrangera europea; un govern que no ha signat la Carta dels Drets Fonamentals i que posa traves a la Unió Europea per avançar. Em sembla al·lucinant que s'hagi premiat aquesta persona. Crec que si Massimo d'Alema hagués estat una dona, l'hauria ajudat molt. Com a dona em molesta molt que s'utilitzi la qüestió del gènere per justificar una candidata; és una persona que ve d'un govern poc europeista.

—Els presidents dels partits europeus, entre els quals vós, han reclamat més paritat a la comissió europea. Esteu satisfeta amb la composició de la comissió que es va decidir la setmana passada i que significa el mínim possible del 30% de quota femenina?

—N'estic satisfeta perquè la primera cosa que vam fer en agafar la presidència del Partit Verd va ser aconseguir que se signés una declaració comuna amb els presidents de tots els altres partits europeus per a demanar precisament això. Està molt bé que accions com aquesta les facin les dones, però si ho fan homes encara millor. Barro-

so, tot sigui dit, s'ho va prendre molt seriosament.

—El Partit Verd Europeu, com afronta la cimera del canvi climàtic que es fa aquests dies a Copenhaguen?

—Primer de tot hem de rebutjar la idea que ja d'entrada es consideri que és una cimera deficitària, que s'hagi decidit que el resultat serà dolent. S'ha de lluitar fins al final. Molts governs, fins i tot governs europeus, parlen i parlen però fan poca cosa. Sembla com si es pugui ser un gran líder de la lluita contra el canvi climàtic només perquè els altres són pessims. A Europa correm un gran risc, perquè no hi ha una majoria de governs que apliquin polítiques ecològiques. Tot va a empentes i rodolons. Allò que va passar a l'APEC [la cimera del grup de Cooperació Econòmica Àsia-Pacífic, feta a Singapur el mes passat] pot haver estat positiu, perquè ha suscitat una reacció. Els Estats Units i la Xina ja han dit que no és veritat que no faran res. Per això, encara és possible un bon acord a Copenhaguen. Potser no tindrem un tractat articulat, però sí que en pot sortir un acord vincu-

lant sobre la reducció de les emissions de gasos i diners sobre la taula per als països emergents. El repte és apropar els Estats Units, la Xina i l'Índia cap a les nostres posicions i també tenir el suport dels països pobres, per tal que, amb l'ajut dels rics, acceptin el repte.

—El president dels Estats Units, Barack Obama, ha anunciat que serà present a Copenhaguen. Com valoreu la proposta que ha fet de reduir l'emissió de gasos d'un 17% el 2020?

—Bé, la seva proposta és menor que la nostra, però també hem de tenir en compte que els Estats Units vénen de vuit anys de govern de George Bush. Copenhaguen no serà una cimera magnífica, però de totes maneres farem una gran coalició pel canvi climàtic, que inclourà ciutats, ciutadans i associacions. Això servirà realment per a combatre el canvi climàtic, no únicament l'acció dels governs.

—Sigui com sigui, el president Obama s'ha mostrat favorable a construir més centrals nuclears. Considereu que és una fórmula vàlida per a reduir l'emissió de gasos?

JORDI PLAY

—La construcció de noves centrals nuclears i l'ampliació de la vida de les existents ha topat amb un problema als Estats Units. Hi ha hagut bancs que s'han retirat de projectes de construcció de noves centrals quan s'han adonat que això valia molts diners i que no es podia fer sense garantia pública. És un fet rellevant per al debat europeu. És una ensarronada dir que l'energia nuclear ajuda a reduir les emissions, perquè el procés de construcció, les despeses i els diners que es destinen a la inversió impliquen un cost infinitament més gran pel que fa a CO₂. A més, l'urani no em sembla pas que sigui una energia gaire renovable. De fet, els països que construeixen centrals de nova generació, com ara

Finlàndia i França, tenen uns problemes immensos.

—**Ara que parlem d'energia nuclear: quan éreu diputada al Parlament Europeu va ser membre de la delegació per les relacions amb l'Iran. Hi veieu una amenaça mundial, en el programa nuclear que duu a terme aquest país?**

—Això va ser el 2004. En aquell moment la idea era que l'Iran podia ser una enorme potència democràtica, perquè en aquell país hi ha una societat civil vibrant. Però després s'ha vist que Ahmadinejad no és pas una persona amb qui es pugui dialogar fàcilment. La qüestió de l'Iran la considero complexa per dues raons. En primer lloc, perquè l'energia nuclear ja és dolenta

per si. Però, a més, tenir energia nuclear per a ús civil significa obrir la porta a l'ús militar. Això és un problema, perquè la història demostra que l'una cosa porta l'altra.

—**Inevitablement, com a italiana, us he de preguntar també per la política del vostre país. Com valoreu els escàndols sexuals recents del primer ministre Silvio Berlusconi i l'aixecament de la seva immunitat?**

—Quan hom arriba aquí s'adona que Itàlia és un país decadent. Penso que els polítics d'esquerra també som responsables d'això que hi passa. Jo havia dit que passaria, i es trist que hagi passat. La política italiana només es pot recuperar si les forces de l'oposició deixen de ser egocèntriques i masclistes i s'obren veritablement a la societat civil. Cal que prenguin mesures radicals i visibles. Això vol dir també compromís amb el medi. Itàlia és l'únic país del món que, ara fa tres mesos, va adoptar una resolució al Senat dient que el canvi climàtic no existia. Diuen que la majoria d'homes italians voldrien ser com Berlusconi. L'element masclista és també el resultat d'una manca de determinació de les dones per a combatre'l.

—**Què n'opineu del fet que el partit verd català, Iniciativa per Catalunya-Verds, membre del Partit Verd Europeu, hagi acceptat d'entrar al govern de la Generalitat i encapçali el Departament d'Interior, amb totes les conseqüències que té això, com ara dirigir la policia?**

—Iniciativa per Catalunya és el meu partit verd europeu preferit. Jo era present a la reunió en què es va decidir d'acceptar aquest departament. Sóc una gran admiradora de Joan Saura, de Joan Herrera i d'Imma Mayol. Per tant, no espereu de mi una visió crítica. He seguit molt de prop el procés de creixement d'Iniciativa i crec que l'aposta per l'ecologia política, és a dir, el fet de prendre responsabilitats de govern i d'adoptar un nacionalisme intel·ligent, ha estat un èxit rotund. La política d'Interior és també una política que els Verds poden assumir. Les enquestes els donen la raó. La gent ha entès que l'acció d'Iniciativa no es resumeix només a la feina al Departament d'Interior.

Xevi Camprubí